

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ ПАНАИР

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Повече тя не можеше да понася.

Измъкна се от стрелбището и като се препъваше във въжета, колчета и щайги, тръгна към палатката, в която спяха. На Хъч каза, че иска да се вчеше, но беше сигурна, че той разбира не по-зле от нея цялата истина.

Бес не плачеше. От година не бе плакала. През цялото време, повече от две години, беше винаги до Хъч, следваше го по панаирите, със стрелбището и кученцата и от година насам сълза не пророни. Бес въздъхна дълбоко и се отпусна на походното легло.

От време на време всред оглушителния дрезгав рев на тълпата долавяше гласа на Хъч. Колкото и високо да кънтяха кресливите гласове в павилионите на смеха, металическата музика на фонографа от Кубинското кабаре, или затрещелият в рупорите хрипав вой на предлагащите „опитайте щастието си“, Бес пак различаваше познатия напевен повик на Хъч:

„Който събори кученцата, отнася в къщи един нов новеничък сребърен долар!“

Сама беше повтаряла този апел толкова пъти, че сега думите на Хъч излизаха сякаш от нейните уста.

Вдигнат от тътрещите се нозе на панаирната тълпа, прахът се наслаяваше върху лицето и ръцете ѝ. Тя лежеше изпъната и вдървена и горещината, шумът, неумолимата ярка светлина я обгръщаха като тежка завивка.

„Който събори кученцата, отнася в къщи един нов новеничък сребърен долар! Ще спечелите цял сребърен долар!“

Гласът на Хъч отново ечна. Все тъй безизразен. Бес лежеше неподвижна.

Той бърбеше с онова момиче, което от половин час се облягаше на парапета пред стрелбището, Винаги, когато се опитваше — както сега — да върши две неща едновременно, в гласа му звучаха различни нотки. Тя знаеше какво е намислил — определяше на момичето среща. Наговорят ли се, ще изчезне, момичето също ще офейка и Бес няма да го види до следната утрин. Така ставаше толкова често през последните две години, че бе вече изгубила представа за кой път ще бъде сега.

Бес се обърна да отбегне ослепителния блясък на лампите, който се процеждаше през тънкото платно. Не знаеше дори името на града, в

който се намират. Беше нещо като Емпория, Фостория, Пеория... град на памука, някъде на запад от Бирмингам — това бе всичко, което знаеше. Откакто Хъч свикна да излиза с разни момичета по няколко пъти в седмицата, градовете ѝ се струваха едни и същи.

Бес се изправи, среса коси и се изчетка. В това време Хъч я повика. Тя излезе от палатката и се запрепъва към стрелбището.

— Който събори кученцата, отнася в къщи нов новеничък сребърен долар! — извика Хъч; Бес се провря под парапета. Той се обърна и намигна. — Съборете кученцата, хора! Само десет цента!

Непогледнала Хъч, Бес съзря момичето. Същото момиче, което се облягаше на парапета и говореше с Хъч, когато тя преди малко излезе.

— Какво ще кажеш, Бес? — започна Хъч.

Бес се обърна и изгледа момичето от глава до пети. Съвсем обикновено същество с права, отдавна немита руса коса. Не изглеждаше повече от двайсет, но ръцете ѝ бяха захабени и някак сбръчкани от работа.

— За нея ли? — без да има защо, попита Бес.

— Има ли значение за кого? — нетърпеливо се обади той.

— Струва ми се, Хъч, не си вече тъй взискателен.

— Хайде! Няма да се караме, Бес! — каза Хъч и нервно я потупа по рамото. После се провря под парапета и изчезна зад стрелбището. Сновяща напред-назад, тълпата вдигаше облаци прах, които на ярките светлини изглеждаха като гъст жълтеникав дим. По лицето и ръцете ѝ се полепваха частици прах и песъчинки. Помъчи се да ги изтърси.

Момичето я погледна неспокойно два-три пъти, постепенно отдръпвайки се в тълпата. Изведнъж се обърна, проби си път между хората край стрелбището и се скри от погледа ѝ.

Група мъже и жени напънаха към парапета и веднага запълниха оставеното от момичето празно пространство. Зяпаха Бес, като че ли е от чудесата на близкия паноптикум.

— Как се играе? — попита на висок глас един от мъжете.

Бес втренчи поглед в лицата пред себе си. Във всяко от тях виждаше Хъч и неговите момичета. Бес пое машинално шепя очукани топки и ги вдигна пред себе си.

— Който събори кученцата, ще отнесе в къщи нов новеничък сребърен долар!

— Честна игра! — възкликна мъжът и ѝ подаде монета от десет цента.

После хвърли трите топки, но свали само две от натъпканите със слама кученца. Обърна гръб да си върви.

— Почакайте, мистър! — извика Бес подире му. — Ще ви предложи нещо по-добро!

Мъжът се върна.

— За такава игра повече пари не хвърлям — каза той, като поклащаше глава. — Много хитро сте ги закрепили тия кучета! Нямаше да паднат и да ги бях ударил.

Бес се наведе над парапета.

— Опитайте пак, мистър. Едва ли ще ви падне такъв случай през живота. Ето! Давам ви десет топки. Ако съборите и трите кученца, цялото стрелбище става ваше. Е, как ви се струва?

Мъжът сграбчи топките и ги запрати върху кученцата. И трите се катурнаха на земята.

— Спечелихте — извика Бес и се промъкна под парапета. — Сега всичко е ваше. Влезте и бъдете господар!

Като си пробиваше път с лакти, тя се смеси с тълпата и бързо потъна в нея.

Скоро бе заслепена от праха, който се надигаше от земята, и още преди да стигне края на средната алея, се изгуби.

Измъкнала се най-сетне от навалищата, тя прекоси някаква поляна и тръгна по първата улица, която, изглежда, водеше вън от града. Беше ѝ все едно накъде ще поеме, стига пътят да я изведе далече от Емпория, Фостория или Пеория — истинското име не знаеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.